

Folkfostran

I Svenska Dagbladet fick häromdagen ett tjugotal opinionsbildare en helsida för att presentera ett upprop till stöd för demokratin.

<https://www.svd.se/demokratin-ar-hotad--vi-tanker-forsvara-den>

De har valt rubriceringen *#vi måste prata* och meddelar att ett hundratal samhällsengagerade medborgare undertecknat uppropet. När man läser den mycket generellt hållna texten hittar man tydliga signaler, som inte precis talar för något försvar för den fria tanken och det fria ordet, demokratis grundbultar. Som i så många andra sammanhang gäller det också här att få medborgarna att hålla käften – i varje fall när de inte tycker detsamma som etablissemanget. Ett par smakprov ur texten:

Läget för demokratin kan kopplas till att fördomsfulla och populistiska krafter växt i styrka även i vårt samhälle. Hat och hot används för att tysta meningsmotståndare. Religiösa, etniska och andra minoriteter angrips.

Inte ett ord om överhetens folkförakt och den stora frågan: med vilken rätt angriper överheten den etniskt svenska majoriteten? Frågan är också hur dessa potentater ska få till stånd ett samtal med sina meningsmotståndare när de så här oförblommerat uttrycker sitt avståndstagande:

Det kan vara jobbigt att ta samtalen. Det gäller mellan människor och det gäller i hela samhället. Spänningar är nyttiga, åsiktsskillnader oundvikliga. Men tonens råhet, föraktet för svaghet, hånet mot det som inte passar har gått för långt.

Med andra ord, det är bara det som passar som ska diskuteras – det vill säga det som passar dessa politiskt korrekta undertecknare av uppropet. Denna inbjudan är inte en inbjudan till fri debatt kring demokratin utan folkfostran av klassiskt svenskt slag. Bland undertecknarna finns biskop Eva Brunne, DN-journalisten Ola Larsmo, Politikern Birgitta Ohlsson, journalisten Po Tidholm och politikern Bengt Westerberg. När jag läser namnen hittar jag inte en enda fri tänkare. Inte ens Håkan Juholt är med, den person som troligtvis motiverade uppropet med

sitt lakoniska konstaterande att "Vi håller på att avveckla demokratin". Undertecknarna tillhör åsiktskorridorens mest hemmastadda opinionsbildare, den överhet som med sin solida politiska korrekthet för välfärdssamhället mot ättestupan.

Det hindrar inte att jag gärna skulle diskutera demokrati med dem. Det är bara det att jag är rätt övertygad om att ställde jag ett antal viktiga frågor och skickade in min artikel till, låt oss säga DN, SvD, Aftonbladet och Expressen, skulle samtliga refusera den. De behövde knappast ens läsa frågorna och fundera över om de är relevanta för demokratis framtid. När de såg vem som formulerat dem, var det fullt tillräckligt för att fatta beslutet "papperskorgen nästa". De av undertecknarna som rör sig i medievärlden vet precis vilka som inte är tillåtna att i offentligheten diskutera demokratis framtid, eller i stort sett vilken politisk fråga som helst.

Detsamma skulle hända om jag ställde frågorna i personliga mail till undertecknarna av uppropet. Jag kanske skulle få ett artigt och intetsägande svar från en eller två av dem. Resten skulle inte ens bevärdiga sig med att svara. Det påstår jag vis av tidigare erfarenheter. Och när jag nu publicerar den här texten på min blogg har jag mycket svårt att tro att någon av undertecknarna läser den. Om jag har fel, så välkommen att ge mig ett svar på mina frågor. Svaret kommer att publiceras på bloggen och ni kommer inte att skändas utan hedras för ert mod. Därigenom når ni ett antal personer som jag starkt misstänker har det gemensamt att de misströstar om den svenska demokratin, inte bara i framtiden utan redan nu. Är det någon av läsarna som via Facebook har kontakt med någon av ovanstående personer, skicka gärna en länk (förmodligen med risk för att bli fimpad som vän).

Här är bakgrunden till de tio frågor som följer:

Det finns ett antal böcker, videoklipp på Youtube och debattartiklar som har det gemensamt att de med trovärdighet visar på hur Europa är i färd med att begå självmord. Den första boken jag läste i genren är norrmannen O.J. Anfindsens *Selvordsparadigmet* (Koloritt förlag, Norge 2010), den senaste den brittiske konservativa journalisten och författaren Douglas Murrays mycket uppmärksammade *The Strange Death of Europe*. Självt har jag några gånger skrivit på bloggen och utgått från den brittiske historikern Arnold Joseph Toynbee (1889 – 1975) som i sin forskning kom fram till att civilisationer inte går under på grund av yttre hot utan begår självmord.

Toynbee arbetade i tre decennier med ett slags metaversion av världshistorien. Resultatet, "A Study of History", publicerades i sammanlagt tolv band. Huvudtemat är civilisationers uppgång och fall. Toynbee var på sin tid en av världens mest lästa historiker. I dag är han halvt om halvt bortglömd. Antagligen beror det dels på att det finns ett religiöst anslag i hans böcker, men också på att historiker inte gärna avhandlar civilisationer längre. De föredrar andra avgränsningar, som lokalhistoria, nationalstater och stora övergripande teman (exempelvis andra världskriget).

Toynbee menade att civilisationer uppstår på så sätt att minoritetsgrupper ger sig i kast med stora problem. Om de klarar att hantera problemen, växer civilisationerna. Och motsatt, om dessa grupper misslyckas stannar civilisationen av i sin utveckling, går tillbaka och kanske till och med dukar under.

Efter oerhört djupgående studier av bortåt ett trettiotal högkulturer slog Toynbee fast att dessa inte gick under på grund av yttre hot, utan de begick självmord: "Civilizations die from suicide, not by murder." Det bör kanske tilläggas att precis som civilisationer uppstår genom framgångsrika minoriteters agerande, kan de också räddas från undergång genom att de styrande lyckas rätt förstå och lösa de problem och förhållanden som annars skulle leda mot ättestupan. Toynbee menade att det är frestande att se civilisationer som ett slags organismer men att detta är vilseledande. De är "viljornas produkter" (product of wills), såväl när de är på uppgång som på nedgång.

Människan bygger civilisationer, inte som ett resultat av en överlägsen och biologiskt grundad begåvning eller en därför lämpad geografisk omgivning, utan som ett svar på de utmaningar som svåra situationer reser. Dessa får människan att svara med fram till dess okända ansträngningar (Volym 1, Oxford 1934, s. 570).

Toynbees slutsats, att civilisationers uppgång och fall bäst förklaras genom att styrande minoriteter lyckas respektive misslyckas med att lösa svåra problem, är intressant. För mig och en växande andel av Sveriges befolkning är det helt uppenbart att vår härskande elit misslyckas med att hantera det som Douglas Murray kallar för de tre I:na: *Immigration, identitet och islam*. Alla dessa är demokratifrågor, något som är särskilt tydligt för det sista I:et. Att i demokratins och religionsfrihetens namn välkomna islam, en totalitär och öppet fientlig ideologi, är ett svårt och irreversibelt misstag. Denna självmordspolitik gör de medborgare som förstår vad som händer både förtvivlade och förbannade. De som "kokar över" blir allt fler. Istället för att beskylla dem för "hate speech" borde överheten förstå att det är de själva som bär skulden, genom den medborgarfientliga politik som de för.

Nedan följer ett antal frågor för den som tar demokrati på allvar, inte bara hanterar sitt demokratiska engagemang som en klädsam positionering. Demokrati betyder folkstyre. Eftersom alla i praktiken inte kan vara med och styra, utövas demokratin genom att folket väljer sina representanter. Det är demokratins akilleshäla, eftersom politik blir ett yrke. För en politiker är den första och överlägset viktigaste frågan att bli accepterad och framlyft inte av folket utan av sitt eget parti. Målet är inte att bli en folkets företrädare och ledare utan en europeisk statsman – vilket betyder att det är en global politiker- och finanselit som sätter agendan. Medborgarna kommer i andra hand och konstruktionen inbjuder till manipulation. Det gäller att säga "rätt saker" till väljarna. Viktigast är kanske att få dem att gilla politikens företrädare, inte den förda politiken. För det politiska innehållet verkar det räcka med att det "låter bra". Trump versus Obama är ett tydligt exempel. Obama åstadkom praktiskt taget ingenting som president men hade en fager trut och en mäktig röst. Såväl politiker som medieetablissemang gillade honom. Trump är på kant med både den politiska världseliten och journalisterna med sitt "America First-perspektiv". När krutröken skingrats och vi alla

fått lite perspektiv på hans presidentskap håller jag inte alls för otroligt att han – precis som Reagan – får betyget ”en av USAs bästa presidenter genom tiderna”. Det viktiga är nämligen inte vad man säger utan det man gör för sitt folk, vilket i synnerhet journalister har svårt för att förstå.

Nedan följer ett antal salta frågor, som sjuklövernens politiker aldrig kommer att besvara, eftersom det skulle medföra att de hamnade i onåd inom sina partier. Hur som helst, ni som undertecknat demokratiuppropet, här har ni chansen.

Med vilken rätt

1. har makthavarna under 20000-talet släppt in och beviljat asyl till hundratusentals människor utan passhandlingar?
2. har makthavarna vid universitet och högskolor bejakat, prioriterat och finansierat ren ideologiproduktion, som exempelvis genusteori?
3. ger makthavarna dem som beviljats asyl samma tillgång till skattefinansierad välfärd, som medborgarna har?
4. vägrar makthavarna att ge hederliga och uttömmande redovisningar av vad massinvandringen kostar?
5. förespråkar makthavarna mångkultur, en ideologi för vilken det saknas positiva förebilder och som forskarna vet är en källa till djupgående konflikter i samhället?
6. för regeringen en feministisk politik, trots att historiker kan visa att det saknas exempel på lyckosamma feministiska samhällen?
7. tystas och skändas kritiker av den förda massinvandringspolitiken?
8. importerar makthavarna nya medborgare helt utan vana vid att leva i en demokrati, från länder som aldrig ens varit i närheten av att vara demokratiska?
9. har våra makthavare förbundit sig att med skattemedel försörja en miljon invånare, varav majoriteten utgörs av invandrare som inte är anställningsbara på den svenska arbetsmarknaden?
10. ljuger politikerna för sina väljare och mörklägger besvärande fakta om våldtäkter, våldsbrott och annan kriminalitet, som hänger samman med massinvandringen?

För den som tycker jag missat en eller annan fråga: jag skulle med lätthet kunna fylla på med upp till ett hundratal. Det hindrar inte att den som vill tipsa mig är välkommen med mail.

Karl-Olov Arnstberg

<https://morklaggning.wordpress.com/2018/03/08/folkfostran/>

Alla texter är på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.